

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 03 0 K 019927 23 Kž
Sarajevo, 09.10.2023. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Sonje Radošević kao predsjednice vijeća, Ismete Mujanović i dr. sc. Mirze Hukeljića kao članova vijeća, uz sudjelovanje Senide Kurtović kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog S.S., zbog krivičnih djela Zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz člana 383. stav 3., u vezi sa stavom 1. i u vezi sa članom 28. i Prijevara u privrednom poslovanju iz člana 251. stav 1., sve u vezi sa članom 54. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, odlučujući o žalbi kantonalnih tužitelja iz Tuzle, izjavljenoj protiv presude Kantonalnog suda u Tuzli broj 03 0 K 019927 21 K od 18.01.2023. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 09.10.2023. godine, u prisustvu federalne tužiteljice Lejle Hasanbegović i branitelja optuženog S.S., advokata Rasmira Karkina, a u odsutnosti uredno obavještenog optuženog S.S., donio je

P R E S U D U

Odbija se kao neosnovana žalba kantonalnih tužitelja iz Tuzle i presuda Kantonalnog suda u Tuzli broj 03 0 K 019927 21 K od 18.01.2023. godine, potvrđuje.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Kantonalnog suda u Tuzli broj 03 0 K 019927 21 K od 18.01.2023. godine optuženi S.S. je, na osnovu člana 299. tačka c) Zakona o krivičnim postupku Federacije Bosne i Hercegovine (ZKP FBiH) oslobođen od optužbe da je učinio krivična djela Zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz člana 383. stav 3. u vezi sa stavom 1., a sve u vezi sa članom 28., u sticaju sa krivičnim djelom Prijevara u privrednom poslovanju iz člana 251. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (KZ FBiH). Na osnovu člana 203. stav 1. ZKP FBiH troškovi krivičnog postupka padaju na teret budžetskih sredstava. Na osnovu člana 212. stav 4. ZKP FBiH Općina Grad T. je sa imovinsko pravnim zahtjevom upućena na parnični postupak.

Protiv navedene presude žalbu su izjavili kantonalni tužitelji iz Tuzle (kantonalni tužitelji) zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka i zbog nepotpunog utvrđenog činjeničnog stanja sa prijedlogom da se žalba uvaži i pobijana presuda ukine, a predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje, te da se, po člana 330. stav 3. ZKP FBiH, naredi da se novi glavni pretres pred prvostepenim sudom održi pred potpuno izmijenjenim vijećem. U žalbi su tražili da se o sjednici drugostepenog vijeća obavijesti nadležno tužiteljstvo.

Branitelj optuženog S.S., advokat Rusmir F. Karkin iz Sarajeva, je dostavio odgovor na žalbu kantonalnih tužitelja kojim je predložio da se žalba odbije kao neosnovana a tražio je da optuženi i njegov branitelj budu obaviješteni o sjednici vijeća.

Federalna tužiteljica je podneskom broj T03 0 KTKŽ 0086707 23 2 od 06.04.2023. godine predložila da se žalba kantonalnih tužitelja uvaži, prvostepena presuda ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

Na sjednici vijeća ovog suda, koja je shodno članu 319. stav 3. ZKP FBiH, održana u odsutnosti uredno obavještenog optuženog S.S., federalna tužiteljica je izložila žalbu kantonalnih tužitelja i ostala kod navoda i prijedloga iz te žalbe i prijedloga iz podneska od 06.04.2023. godine. Branitelj optuženog S.S. je izjavio da ostaje kod navoda i prijedloga datih u odgovoru na žalbu kantonalnih tužitelja.

Ovaj sud je ispitao pobijanu presudu u granicama žalbenih navoda i po službenoj dužnosti, u smislu člana 321. ZKP FBiH, da li je na štetu optuženog povrijeđen Krivični zakon, pa je odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga:

Žalbom kantonalnih tužitelja se ukazuje da je prvostepeni sud učinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2. ZKP FBiH koja se, prema obrazloženju žalbe, ogleda u tome što je prvostepeni sud cijenio kao dokaz iskaz ključnog svjedoka S.S.1 sa glavnog pretresa, a ne iz istrage, iako je svjedok mijenjao svoj iskaz na glavnom pretresu gdje je negirao iskaz iz istrage na način da je kazivao da se ne sjeća, da sud nije prihvatio iskaz svjedoka iz istrage iako je isti dat u prisustvu dvije tužiteljice gdje je svjedok „do detalja opisao sve činjenice za ovaj predmet“. Dalje se u žalbi ukazuje da je iskaz svjedoka S.S.1 sa glavnog pretresa, kada navodi da je poznavao D.Z. i sa istim učestvovao u prenosu udjela suprotan njegovom iskazu iz istrage, dok je svjedok D.Z. u svojim iskazima iz istrage, koji su presudom prihvaćeni, izjavio da ne poznaje niti zna kome je S.S. prodao „Bosnafarm“ d.o.o. Lukavac, pa, kako se u žalbi navodi, takav zaključak suda je protivrječan sam sebi i razlozima datim u obrazloženju presude jer nije doveo u međusobnu vezu iskaz svjedoka D.Z. sa iskazom svjedoka S.S.1, kako onim sa glavnog pretresa tako i onim iz istrage. Po stavu iz žalbe, da je prvostepeni sud prihvatio iskaz iz istrage svjedoka S.S.1 upravo bi bili dokazani navodi iz izreke optužnice da je S.S. de facto bio direktor „Bosnafarm“ d.o.o. Lukavac i da je upravo on izvršio prenos potraživanja na svoje advokatsko društvo. Prema navodima u žalbi, prvostepeni sud u presudi uopće nije dao razumne razloge kojima se rukovodio kod ocjene vjerodostojnosti prethodno objektivno potvrđenih protivrječnih dokaza, a pogotovo ne one razloge koji mogu biti cijenjani kao naročiti, što je sve zakonska dužnost suda propisana u članu 307. stav 5. ZKP FBiH (pravilno 305. stav 7.), čime ista nije primjenjena, odnosno pogrešno je primjenjena, što je imalo uticaja na zakonito i pravilno donošenje presude, čime je učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2. ZKP FBiH.

Međutim, kako je odredbom člana 312. stav 2. ZKP FBiH propisano da bitna povreda odredaba krivičnog postupka, izvan slučajeva taksativno navedenih u stavu 1. člana 312. tog zakona, postoji i ako sud u toku glavnog pretresa ili prilikom donošenja presude ne primjeni ili nepravilno primjeni koju odredbu ZKP FBiH, ali samo ukoliko je to bilo ili je moglo biti od uticaja na zakonito i pravilno donošenje presude, žalitelj koji žalbom pobija presudu zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2. ZKP FBiH dužan je da, osim navođenja zakonske odredbe koju je sud propustio primjeniti ili ju je nepravilno primjenio, određeno navede i u kojem smislu je to bilo ili moglo biti od uticaja na zakonito i pravilno donošenje presude. Ta dužnost ne može biti ispunjena uopštenom tvrdnjom da sud nije dao razumne razloge kojima se rukovodi pri ocjeni vjerodostojnosti dokaza na koje se žalbom

ukazuje i iznošenju svojih subjektivnih stavova o tome kako je pojedini dokaz sud trebao ocjeniti. Dakle, kako su u konkretnom slučaju kantonalni tužitelji propustili da se određeno izjasne na koji način su povrede navedenih zakonskih odredaba bile ili mogle biti od uticaja na zakonito i pravilno donošenje presude, te kako drugostepeni sud takav uticaj navodnih povreda odredaba krivičnog postupka na pravilno i zakonito donošenje presude ne ispituje po službenoj dužnosti, shodno članu 321. ZKP FBiH, ovaj sud nije bio u prilici da ispita osnovanost žalbenih tvrdnji da je sud učinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2. ZKP FBiH. Osim toga, osporavanjem pravilnosti ocjene izvedenih dokaza bi se eventualno mogla dovesti u pitanje pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja (uz konkretizovanje činjenica koje se time osporavaju), a „protivrječnost zaključaka suda samom sebi i razlozima datim u obrazloženju pobijane presude“ se odredbom člana 312. stav 2. ZKP FBiH, a niti nekom drugom zakonskom odredbom ne propisuje kao bitna povreda odredaba krivičnog postupka.

Žalbeni navodi kantonalnih tužitelja da je učinjena ista naprijed navedena bitna povreda odredaba krivičnog postupka jer sud nije dao razloge vezane za navode i tvrdnje tužiteljstva da je adresa firme „Bosnafarm“ d.o.o. Lukavac u T., ..., fiktivna i da se na toj adresi nalazi S.O.S. Dječije selo „Kinderdorf“, da svjedok S.S.1 nije imao nepokretnosti na ovoj adresi a niti bilo kakve imovine, te da to potvrđuje i Ugovor o zakupu između S.S.1, kao zakupodavca i firme „Bosnafarm“ d.o.o. Lukavac, kao zakupoprimeca i iskaz svjedoka E.H., koji sud nije cijenio iako je taj iskaz bio relevantan, „jer se savjesnom ocjenom upravo tih dokaza isključuje tvrdnja odbrane, a potvrđuje tvrdnja tužilaštva“, zbog svoje paušalnosti i neodređenosti, od strane ovog suda nisu ni mogli uzeti u razmatranje. Naime, u žalbi se ne iznose bilo kakvi argumenti koji bi ukazivali na relevantan značaj utvrđivanja naprijed navedenih činjenica na koje ukazuje žalba i njihovog uticaja na pravilnost i zakonitost pobijane presude.

U okviru obrazloženja ranije navedene bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2. ZKP FBiH kantonalni tužitelji u žalbi ukazuju da je sud u pobijanoj presudi naveo da u cjelosti prihvata iskaze svjedoka S.B. i D.Z., pa i u dijelu da je D.Z. primio novčani iznos od 10.000,00 KM na ime kupoprodajne cijene za firmu „Bosnafarm“ d.o.o. Lukavac iako svjedok S.S.1 ni u istrazi ni na glavnom pretresu nije izjavio da li je i kome predao navedeni iznos novca. Kako se u žalbi navodi, iz toga proizilazi da sud nije u međusobnoj vezi cijenio iskaze svjedoka S.B. i D.Z. sa iskazom S.S.1 iako je sva tri iskaza data na glavnom pretresu u cjelosti prihvatio, a „radilo se o odlučnoj činjenici u svrhu tvrdnje da je firma samo prenesena sa dosadašnjeg vlasnika D.Z. na S.S.1“. Međutim, iz sadržine ovih žalbenih navoda se može zaključiti da se oni odnose na žalbeni osnov pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja pa će ovaj sud na ovom mjestu izvršiti njihovu ocjenu jer su u vezi sa ranijim žalbenim navodima koji se odnose na bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2. ZKP FBiH.

Naime, iz obrazloženja pobijane presude je vidljivo da je prvostepeni sud na osnovu ocjene izvedenih dokaza, a prije svega iskaza svjedoka D.Z. i S.B., iskaza optuženog S.S. i materijalnih dokaza (ugovor o istupanju osnivača iz društva i prenos udjela osnivačkog prava, materijalnih dokaza u vezi sa preregistracijom pravnog lica i dr.) utvrdio da je D.Z. primio novčani iznos od 10.000,00 KM na ime kupoprodajne cijene firme „Bosnafarm“ d.o.o. Lukavac, pa to što svjedok S.S. nije izjavio da li je i kome predao navedeni novčani iznos na ime kupoprodajne cijene ne upućuje na zaključak da sud nije u međusobnoj vezi cijenio iskaze naprijed navedenih svjedoka. Naime, odredbom člana 16. ZKP FBiH propisano je da pravo suda da ocjenjuje postojanje ili ne postojanje činjenica nije vezano ni ograničeno formalnim dokaznim pravilima, pa, slijedom toga ni brojem ni vrstom dokaza koji su potvrdili postojanje određene činjenice. Stoga što što svjedok S.S.1 nije izjavio da li je i kome predao navedeni novčani iznos ne znači da se te činjenice ne mogu utvrditi na osnovu drugih dokaza. Prema

tome, ovaj sud nalazi da se neosnovano, iznesenim žalbenim navodima prvostepena presuda pobija zbog bitne odredbe odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2. ZKP FBiH.

Žalbom kantonalnog tužitelja se ukazuje da je prvostepeni sud odbio prijedlog tužitelja da se kao dodatni dokaz traži od Federalnog ministarstva zdravstva i Zavoda za javno zdravstvo F BiH informacija o tome ko je zastupao pravno lice „Bosnafarm“ d.o.o. Lukavac u upravnim postupcima za dobijanje licence za firmu Vitabiotics, radi provjere dokaza odbrane obzirom da ti dokazi nisu nađeni prilikom pretresa kancelarije, kuće ili vozila optuženog, iako su od navedenih institucija dobili odgovor da je originalna dokumentacija za odobrenje uvoza i stavljanje u promet dodataka prehrani i drugih pripravaka kozmetike sa posebnom namjenom na području FBiH za razdoblje 2008-2017 godina uništena, te da se dokazi odbrane ne odnose isključivo na firmu „Bosnafarm“ d.o.o. Lukavac i period koji se optuženom stavlja na teret nego i druge firme i drugi period. Po stavu iznesenom u žalbi, prvostepeni sud je suprotno odredbi člana 305. stav 7. ZKP FBiH odbio prijedlog tužiteljstva za dodatni dokaz navodeći da je taj prijedlog nepotreban jer su dokazi odbrane već uvršteni (zbog čega tužiteljstvo i traži dodatno pribavljanje dokaza) i da je iz tih razloga učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2. ZKP F BiH „jer je pogrešna primjena prethodne procesne odredbe mogla i bila je od uticaja na pravilno i zakonito sudsko odlučivanje u presudi“.

Ovi žalbeni navodi ne dovode u pitanje pravilnost i zakonitost pobijane presude.

Prije svega je potrebno ukazati da je prvostepeni sud u obrazloženju svoje presude (strana 29., pasus posljednji i početak strane 30.) dao jasne i određene razloge iz kojih nije uvažio prijedlog tužiteljstva za pribavljanje podataka od nadležnih institucija na koje se ukazuje u žalbi, pa stoga, suprotno žalbenim navodima, nije povrijeđena odredba člana 305. stav 7. ZKP FBiH. Slijedom toga, neosnovanim se ukazuju i žalbeni navodi da je povreda odredbe člana 305. stav 7. ZKP F BiH imala za posljedicu bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2. istog zakona i da je to moglo biti od uticaja „na pravilno i zakonito sudsko odlučivanje u presudi“.

Pobijajući prvostepenu presudu (u vezi sa tačkom 2. optužnice) zbog pogrešne primjene odredbe člana 11. stav 2. ZKP FBiH i s tim u vezi zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) i stav 2. ZKP FBiH, u žalbi kantonalnih tužitelja (strana pet i prva dva pasusa strane šest obrazloženja žalbe) se najprije ukazuje na, po stavu žalbe, metod na osnovu koga je potrebno izvršiti ocjenu zakonitosti određenog dokaza, imajući u vidu da li se radi o nezakonitom dokazu ex lege ili dokaz čini nezakonitim to što je pribavljen povredom konkretne zakonske odredbe. S tim u vezi, kada je u pitanju konkretan slučaj, se u žalbi ističe da je prvostepeni sud postupio suprotno svim stavovima iz žalbe i bez relevantnog obrazloženja sasvim paušalno i arbitrarno ovjerene kopije ličnih dokumenata, zato što u spis nisu uloženi originali smatrao nezakonitim, a da pri tome nije uopće cijenio činjenicu da je upravo optuženi kao zakonski zastupnik Advokatskog društva „Suljić“ d.o.o. nadležnoj Službi za inspeksijske poslove Grada T. dostavio podatke za ta lica, kopije njihovih ličnih dokumenata i da se radilo o dokumentaciji koju je Gradska uprava imala u svojim spisima, čije kopije je ovjerila. Također se ukazuje u žalbi da odbrana nije dovela u pitanje autentičnost i vjerodostojnost sadržaja predmetnih dokumenata, da je svjedok A.O. potvrdio da je dokumentaciju poslao Gradskoj upravi i da je iskaz ovog svjedoka sud u cjelosti prihvatio.

Ovi žalbeni navodi kantonalnih tužitelja nisu osnovani.

Naime, odredbom člana 289. stav 2. ZKP FBiH je propisano da za provjeru vjerodostojnosti pismena, zapisa ili fotografije, potrebni su originalno pismeno, zapis ili

fotografija, osim ako nije drugačije propisano ovim zakonom, a prema stavu 3. ovog člana istog zakona, izuzetno od stava 2. ovog člana, može se koristiti kao dokaz i ovjerena kopija originala kao i kopija koja je potvrđena kao neizmjenjena u odnosu na original.

U konkretnom slučaju, prvostepeni sud nalazi utvrđenim da su ovjerene fotokopije putnih isprava za lica R.M., M.D., te ovjerene fotokopije ličnih karata M.A. i F.G. ovjerene od strane Službe za inspekcijske poslove Grada T. nezakoniti dokazi budući da se radi o ovjerenim fotokopijama a da u spis nisu uloženi originali pomenutih dokumenata za navedena lica, odnosno da je ovjera navedenih dokumenata od općinske službe zasnovana na fotokopijama vozačkih dozvola i putnih isprava navedenih lica. Kod takvog stanja u spisu, te kada se ni žalbom ne dovodi u pitanje utvrđenje prvostepenog suda da originalni dokumenti nisu uloženi u spis i kada nije predočeno da se radi o fotokopijama originalnih dokumenata koje su ovjerene neosnovano se iznesenim žalbenim navodima ukazuje da navedeni dokazi nisu nezakoniti. Na takvu odluku suda nije od uticaja to što je advokatsko društvo optuženog nadležnoj općinskoj službi dostavilo fotokopiju navedenih dokumenata, te što se radi o dokumentima koji se nalaze u spisima općinske službe koja ih je ovjerala svojim pečatom. Stoga na pravilnost iznesenog stava prvostepenog suda nije od uticaja ni to što, kako se u žalbi navodi, odbrana nije dovela u pitanje autentičnost i vjerodostojnost sadržaja istih i što je sud prihvatio iskaz svjedoka A.O. da je ovaj svjedok predmetnu dokumentaciju dostavio Gradskoj upravi, u situaciji kada je zakonitost tih dokumenata osporena time što nisu dostavljeni originalni dokumenti radi provjere njihove autentičnosti, a što se ni žalbom ne dovodi u pitanje. Osim toga, potrebno je ukazati da je prvostepeni sud utvrdio da nije dokazano da je optuženi S.S. fotodokumentaciju za ranije navedena lica dostavio nadležnoj općinskog službi te da s tim u vezi nije dokazano da je učinio krivično djelo Prijevара u privrednom poslovanju iz člana 251. stav 1. KZ FBiH, koji razlozi se žalbom uopće ne dovode u pitanje.

Prema tome, iz spisa predmeta jasno proizilazi da je prvostepeni sud dao određene i jasne razloge za svoj zaključak da su ovjerene fotokopije putnih isprava i ličnih karata ranije navedenih lica nezakoniti dokazi, pa nije pogrešno primijenio odredbu člana 11. stav 2. ZKP FBiH niti je učinio bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) i stav 2. ZKP FBiH, na koje se ukazuje žalbom kantonalnih tužitelja.

Pobijajući prvostepenu presudu zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja kantonalni tužitelji u žalbi ističu da je pogrešno utvrđeno činjenično stanje rezultat, prije svega, zbog pogrešnog zaključka prvostepenog suda kada nije prihvatio iskaz iz istrage svjedoka S.S.1, a prihvatio je iskaz ovog svjedoka dat na glavnom pretresu kao vjerodostojan, iako je svjedok u istrazi do u detalje opisao „sve odlučujuće činjenice i inkriminacije koje se optuženom stavljaju na teret“. Po stavu iz žalbe, iskaz pomenutog svjedoka dat na glavnom pretresu je manjkav jer je svjedok na odlučne činjenice predočene iz iskaza iz istrage uglavnom izjavio da se ne sjeća, pa je nejasno kako se može prihvatiti njegovo izjašnjenje „ne sjećam se“ sa glavnog pretresa nasuprot svim detaljima iskazanim u istrazi i da nije dokazano da je taj iskaz na bilo koji način dat „pod pritiskom“, slijedeći činjenicu da je iskaz u istrazi „dat tužiteljicama koje u pravosudnoj zajednici uživaju veliki dignitet“.

Ovaj sud nalazi da se iznesenim žalbenim navodima pravilnost činjeničnih zaključaka prvostepenog suda u pobijanoj presudi ne dovodi u pitanje.

Najprije, iz obrazloženja pobijane presude slijedi da su netačni žalbeni navodi da je prvostepeni sud iskaz svjedoka S.S.1 sa glavnog pretresa prihvatio u cjelosti kao vjerodostojan, budući da je prvostepeni sud naveo (strana 34.) da je svjedok na glavnom pretresu odavao utisak nepouzdanosti i nesigurnosti o onome što je svjedočio. Nadalje, iz obrazloženja pobijane

presude također slijedi (strana 17. do strane 20., prva tri pasusa) da je prvostepeni sud detaljno reproducirao sadržinu iskaza svjedoka S.S.1 sa glavnog pretresa, kao i sadržinu predočenih mu dijelova iskaza iz istrage i njegovog izjašnjenja u vezi sa razlikama u datim iskazima, nakon čega je prvostepeni sud u skladu sa članom 296. stav 2. ZKP FBiH izvršio ocjenu tih iskaza i u vezi sa svim drugim izvedenim dokazima, te na osnovu takve ocjene dao razloge koje činjenice, u smislu člana 305. stav 7. ZKP FBiH, uzima kao dokazane ili nedokazane. Tako je prvostepeni sud određeno naveo kojim dijelovima iskaza svjedoka S.S.1 poklanja vjeru i zašto i u odnosu na koja činjenična utvrđenja, koja se tiču činjeničnog opisa krivičnih djela koja se optužnicom stavljaju na teret optuženom S.S., pri tome dovodeći u vezu iskaze navedenog svjedoka sa drugim konkretnim dokazima subjektivne prirode i materijalnim dokazima. Stoga se pravilnost ocjene iskaza svjedoka S.S.1, a time ni pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja ne može dovesti u pitanje samo izolovanom ocjenom pojedinih dijelova iskaza tog svjedoka iz istrage kako se to čini u žalbi, bez ocjene i dovođenja u međusobnu vezu svih izvedenih dokaza, kako je to učinio prvostepeni sud.

U vezi sa naprijed navedenim, nije od uticaja na pravilnost činjeničnog stanja u pobijanoj presudi to što je, kako se u žalbi navodi, prvostepeni sud prihvatio iskaz svjedoka S.S.1 dat na glavnom pretresu kada je isti izjavio da mu je optuženi obećao kupiti stan, da mu je platio zube, te da mu je rekao da će biti dobar direktor firme, kao i da je optuženi obavljao poslove za firmu „Bosnafarm“ d.o.o. Lukavac, pa nasuprot tome prihvatio odbranu optuženog da je izvjesni S.H. zvani Dž. dao novac S.S.1 za kupovinu firme te da je optuženi samo posredovao kao advokat u prenosu vlasništva sa D.Z. na S.S.1 i preregistraciju firme. Naime, iz razloga pobijane presude (strane 41 – 43 obrazloženja) slijedi da je prvostepeni sud na osnovu ocjene izvedenih dokaza, prije svega punomoći datih od ranijeg vlasnika za D.Z. na osnovu kojih je optuženi i njegovo advokatsko društvo zastupao pravno lice „Bosnafarm“ d.o.o. Lukavac, ovlaštenja potpisanih od strane S.S.1 kao novog vlasnika za preregistraciju firme, da je S.S.1 kao novi vlasnik preduzimao radnje kao direktor i lice ovlašteno za zastupanje firme „Bosnafarm“ d.o.o. Lukavac i da optuženi nije faktički obavljao poslove direktora te firme, tako da nije ni mogao postupati suprotno odredbi člana 44. Statuta. Izneseni razlozi, koji su utemeljeni na dokazima koje je cijenio prvostepeni sud se žalbenim navodima ne dovode u pitanje.

Neosnovano se žalbom kantonalnih tužitelja osporava pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja navodima u žalbi da je pogrešan zaključak suda kada prihvata iskaz svjedoka S.S.1 sa glavnog pretresa u kome navodi da je sa D.Z. išao kod notara i u Općinu i iskaz svjedoka D.Z. koji je pročitao na glavnom pretresu u kome ovaj navodi da ne poznaje S.S.1 i da nema pojma kome je prodao firmu „Bosnafarm“ d.o.o. Lukavac, koji je sud prihvatio u cjelosti. Naime, iz obrazloženja pobijane presude slijedi da je sud na osnovu ocjene iskaza svjedoka S.S.1 i D.Z., kao i ocjenom drugih izvedenih dokaza u međusobnoj vezi, zaključio da je ugovor o prenosu osnivačkih prava i obaveza na novog osnivača potpisan od strane ranijeg vlasnika D.Z. i S.S.1 koji je ovjeren kod notara, što se ni žalbom ne dovodi u pitanje, pa nije od relevantnog značaja to što u iskazima pomenutih svjedoka postoje određene, naprijed navedene razlike na koje se ukazuje žalbom, pa se tim žalbenim navodima ni pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja u pobijanoj presudi ne može dovesti u pitanje.

Pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja u pobijanoj presudi neosnovano se dovodi u pitanje isticanjem u žalbi da je prvostepeni sud prihvatio kao dokaz odbrane rješenje Federalnog ministarstva zdravstva u vezi davanja licence na prehrambene proizvode i tezu odbrane da je u vezi ovog pravnog posla optuženi kao advokat učestvovao u upravnim postupcima, jer u uvodu rješenja, dispozitivu i obrazloženju nije navedeno da je pravno lice

„Bosnafarm“ d.o.o. Lukavac zastupano po optuženom kao advokatu, nego izričito stoji da je ovo pravno lice bilo zastupano po njegovom zakonskom zastupniku – direktoru.

Naime, iz obrazloženja pobijane presude (strana 40., pasus posljednji i strana 41.) slijedi da je prvostepeni sud na osnovu ocjene izvedenih materijalnih dokaza (Ugovora o pružanju advokatskih usluga od 01.07.2016. godine, Aneksa ugovora od 09.01.2017. godine, punomoći i dr.) cijeneći ih pojedinačno i u međusobnoj povezanosti sa drugim izvedenim dokazima, a prije svega iskazom optuženog S.S., te iskazima svjedoka S.B. i D.Z. zaključio da je optuženi S.S. u spornom periodu pružao advokatske usluge firmi „Bosnafarm“ d.o.o. Lukavac vezano za pribavljanje, a potom i prenos licenci za prodaju i distribuciju određenih proizvoda firme Vitabiotics iz Londona, koji razlozi se žalbom ne dovode u pitanje. Stoga se izneseni zaključak prvostepenog suda ne može dovesti u pitanje time što u rješenju Federalnog ministarstva zdravstva nije navedeno da pravno lice „Bosnafarm“ d.o.o. Lukavac zastupa optuženi kao advokat, nego je izričito navedeno da ga zastupa direktor kao zakonski zastupnik, niti to, samo po sebi, znači da optuženi navedenom pravnom licu nije pružio advokatske usluge.

Također se neosnovano u žalbi kantonalnih tužitelja tvrdi da je pogrešan zaključak prvostepenog suda da su postojale obaveze pravnog lica „Bosnafarm“ d.o.o. Lukavac prema advokatskom društvu „Suljić d.o.o.“, odnosno prema optuženom kao advokatu za navodno pružene usluge, iz razloga što niti jednim dokazom odbrane nije dokazano da su navedene usluge pružene odnosno da su kao takve fakturisane pravnom licu što je u svom iskazu potvrdila svjedok M.Z., pa nikakva potraživanja optuženog kao advokata prema pravnom licu „Bosnafarm“ d.o.o. Lukavac nisu dospjela i nisu mogla biti predmet cesije ili kompenzacije.

Kako je već naprijed u ovoj odluci navedeno, prvostepeni sud se pozvao na konkretne dokaze na kojima temelji svoj zaključak da je optuženi kao advokat pružao usluge pravnom licu „Bosnafarm“ d.o.o. Lukavac, pa je netačna tvrdnja u žalbi da „niti jednim dokazom odbrane nije dokazano da su navedene usluge pružene“. Nadalje, u obrazloženju svoje presude (strana 42., pasus prvi) prvostepeni sud je naveo da nije sporno da optuženi odnosno njegovo advokatsko društvo nije ispostavilo račune pravnom licu „Bosnafarm“ d.o.o. Lukavac za izvršene advokatske usluge, te prihvatio navode optuženog da te fakture nisu ispostavljene obzirom da mu je D.Z. rekao da nema novca da mu plati, što slijedi i iz iskaza svjedoka M.Z. koja je izjavila da je firma bila u stanju mirovanja i da je upitno ispostavljanje fakture koju niko ne može platiti. Ni ovi navodi prvostepenog suda se ne dovode u pitanje, pa se ukazivanjem na okolnost da fakture od strane advokatskog društva nisu ispostavljene pravnom licu „Bosnafarm“ d.o.o. Lukavac ne može dovesti u pitanje pravilnost zaključka prvostepenog suda da su pomenutom pravnom licu pružene advokatske usluge i da iste nisu plaćene. Stoga se, s tim u vezi neosnovanim ocjenjuju i žalbeni navodi da potraživanja advokatskog društva prema „Bosnafarm“ d.o.o. Lukavac nisu dospjela i da kao takva nisu mogla biti predmet cesije ili kompenzacije.

Također, ovaj sud nalazi neprihvatljivim navode žalbe „da je sud ove dokaze, te iskaz svjedokinje M.Z. doveo u vezu sa iskazom svjedoka D.Z., koji nije imao neizmirenih obaveza prema optuženom kao advokatu i njegovom advokatskom društvu, a što je bio obavezan u smislu odredbe člana 296. stav 2. ZKP FBiH, ne bi pogrešno utvrdio činjenično stanje i na temelju istog donio ožalbenu presudu“. Najprije treba ukazati da je nejasno koji su to „ovi dokazi“ u odnosu na koje eventualno nije primjenjena odredba člana 296. stav 2. ZKP FBiH. Nadalje iz iskaza svjedoka D.Z. od 14.01.2020. godine i od 25.06.2020. godine ne proizilazi da je ovaj svjedok izjavio da nema neizmirenih obaveza prema optuženom. Nasuprot tome, ovaj svjedok je u svom iskazu od 14.01.2020. godine, pored ostalog, naveo da je plaćanje zastupanja

od strane optuženog išlo paušalno i plaćano je sa računa na račun i da je dogovoreno kad završi sve da će biti nagrađen, dok je u iskazu od 25.06.2020. godine svjedok naveo „od strane „Bosnafarm“ d.o.o. Lukavac S.S., odnosno njegovom društvu nisu isplaćene nikakve naknade za rad na poslovima iz navedenih ugovora“, a svjedoku M.Z. nije poznato da li su pravno lice „Bosnafarm“ d.o.o. Lukavac i advokatsko društvo imali neke poslovne odnose, ali je navela da nije bilo nikakvih knjigovodstvenih dokumenata koji bi pratili poslovni odnos navedenih lica.

Kako je iz do sada navedenog vidljivo da je prvostepeni sud za svoja činjenična utvrđenja dao potpune i jasne razloge, da se ta utvrđenja zasnivaju na izvedenim dokazima i njihovoj savjesnoj i sveobuhvatnoj ocjeni pojedinačno i u međusobnoj vezi, ovaj sud nalazi sasvim proizvoljne žalbene navode da prvostepeni sud, kao dokaz na kojem temelji obrazloženje pobijane presude prihvata „nekakav“ ugovor o pružanju advokatskih usluga na protuvrijednost cca 150.000,00 KM i da ostaje nejasno kako se mogla vršiti cesija potraživanja optuženog prema pravnom licu „Bosnafarm“ d.o.o. Lukavac u iznosu od cca 150.000,00 KM sa potraživanjem tog pravnog lica prema Fudbalskom klubu Sloboda na iznos od 658.038,50 KM.

Neosnovano se žalbom kantonalnih tužitelja prvostepena presuda pobija zbog navoda u presudi da tužiteljstvo nije dokazalo od kojih povjerilaca je pravno lice „Bosnafarm“ d.o.o. Lukavac bilo blokirano jer to apsolutno nije bilo potrebno kada se ima u vidu izvod iz Centralne banke BiH iz kojeg se jasno vidi da su svi računi pravnog lica kod banaka bili blokirani, pa se, kako se u žalbi navodi, postavlja pitanje kako se u tom slučaju može vršiti prenos potraživanja koje je „Bosnafarm“ d.o.o. Lukavac imao prema Fudbalskom klubu Sloboda. Naime, zaključak prvostepenog suda da nije dokazano da je optuženi učinio krivično djelo iz tačke 1. optužnice, odnosno krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz člana 383. stav 2. u vezi sa stavom 1. i u vezi sa članom 28. KZ FBiH, ne temelji se na činjenici da tužiteljstvo nije dokazalo od kojih povjerilaca je pravno lice bilo blokirano, nego na tačno određenim dokazima koje je prvostepeni sud izveo, naveo njihovu relevantnu sadržinu i analizirao u vezi sa ostalim dokazima.

Nadalje, pravilnost činjeničnih zaključaka prvostepenog suda ne dovode u pitanje ni žalbeni navodi da je kantonalno tužiteljstvo tokom glavnog pretresa postavljalo pitanje zašto se morao izvršiti prenos vlasništva u „Bosnafarm“ d.o.o. Lukavac sa D.Z. na S.S.1 pa tek onda praviti cesija potraživanja sa advokatskim društvom te zašto se ustupanje potraživanja nije vršilo dok je vlasnik bio D.Z. i da to potvrđuje tezu tužilaštva da je navedeno urađeno iz razloga što je pravno lice „Bosnafarm“ d.o.o. Lukavac bilo blokirano i što bi izvlačenje novca iz društva koje je imalo potraživanje prema FK Sloboda predstavljalo krivično djelo i D.Z. bi došao pod udar zakona. Ovo iz razloga što se radi o pretpostavkama i neizvjesnim činjenicama i okolnostima koji nisu od relevantnog uticaja na pravilnost pobijane presude.

Navodi u žalbi kantonalnih tužitelja kojima se ukazuje na propuste suda da spriječi nedolično ponašanje optuženog tokom glavnog pretresa da na najgrublji način vrijeđa postupajuće tužitelje, glavnog tužitelja i šefa odsjeka za borbu protiv privrednog kriminala i nazivajući tužiteljstvo kriminalnom organizacijom, te u vezi s tim iznošenje osobnih stavova o mogućem eventualnom ponašanju stranaka na glavnim pretresima se ne mogu dovesti u bilo kakvu vezu sa činjeničnim utvrđenjima u pobijanoj presudi, pa ih je ovaj sud ocijenio irelevantnim.

Iz svih naprijed iznesenih razloga ovaj sud je, na osnovu člana 328. ZKP FBiH, donio presudu kojom je žalbu kantonalnih tužitelja iz Tuzle, odbio kao neosnovanu i potvrdio prvostepenu presudu.

Zapisničar
Senida Kurtović,s.r.

Predsjednica vijeća
Sonja Radošević,s.r.